

צילום: ענבל מרמרי

פורטפוליו | מיקי בלומנטל

גיל: 64 תפקיד: שותף מנהל משרד רואי החשבון פאהן-קנה

פאהן-קנה: התחלתי לעבוד שם מיד אחרי הצבא, עם תחילת הלימודים, כשהיו רק 20 עובדים. חצי שנה אחרי ההתמחות הפכתי לשותף ומאז אני שם. ב'99' מוניתי להיות מנהל שותף והיום יש לנו 280 עובדים וסניפים בחיפה, בתל אביב ובירושלים.

יזהר קנה: מכהן איתי כשותף מנהל וכנשיא לשכת רו"ח. אביו, מוריס, קיבל אותי לעבודה ואני הנכתי אותו כשנכנס למשרד. אנחנו עובדים בהרמוניה מופלאה.

פאורמט: חברה ישראלית המייצרת טכנולוגיית הטענה אלחוטית. היה סכסוך בין בעלי המניות שבמהלכו מינו דירקטוריון חדש, וכשהיפשו יו"ר שמקובל על כולם, הגיעו אליי והסכמת.

מיוזגים: מיוזגנו לתוכנו את משרד רואי החשבון רשף בצלאל ושות', המתמחה בענף היהלומים, ואת חברת הייעוץ גוד ויזן, שעוסקת באחריות חברתית.

שכר בכירים: מי שצריך לקבוע אותו הם תנאי השוק ולא הרגולטור. ההתערבות שלו צריכה להיות קצרה ונקודתית. הבעיה היא שאצלנו מתחילים בכוונה טובה ואחר כך מסתבכים.

דלק קידוחים: אני מבקר החברה. זה התחיל לפני שנים, כשפנו אליי מהשותפה אבנר, בתקופה המאוד רוה שלה ולפני התגליות.

בורסה: לא קיימת. יותר ויותר חברות נמחקות ונכנסות חברות צולעות. זה מצער, כי כלכלה זקוקה לבורסה ובשבילנו הנפקות הן ביוזם טוב.

תחרות: יש את חמשת הגדולים ואנחנו נמצאים במקום מעולה באמצע.

אקדמיה: אני מלמד מאז ומתמיד, שעתיים בשבוע במכללה למנהל.

פנאי: עושה ספינינג, מתאמן בחדר כושר, קצת מוסיקה וכמה שיותר ילדים ונכדים.

ים: אני סקיפר כבר 15 שנים. אין לי יאכטה ולא תהיה, כי אני אוהב את הים ולא מוכן להשתעבד לו. מדי פעם אני מפליג, לא הרבה.

תפיסת עתיד: כששואלים אותי מה עם הפנסיה, אני עונה שאני עובד מהבוקר מוקדם עד אמצע הלילה וזאת ההנאה שלי.

ליאת רון

אני: רגוע, סקרן, אוהב אנשים. **משפחה:** ההורים של אמא הגיעו לארץ מרוסיה, והשתכנו בצריף בחיפה, שם נולדה אמא. סבא נפטר בגיל צעיר וסבתא עברה בשבע עבודות כדי לשרוד ולפרנס. אבא, נפתלי, הגיע מגרמניה לחיפה עם הוריו כשהיה בן 10. סבא עבד בעבודות כפיים.

הורים: כילד דתי אבא התקשה להתאקלם כאן, עבר מבית ספר אחד למשנהו, התגלגל להגנה ואחר כך לצה"ל, והיה מפקד פלוגה בחטיבת כרמלי. את אמא הוא פגש כשהיה בצבא, כשהיא הייתה גנת חילונית, ובגיל 28 הוריד את הכיפה. אבא התחיל לעבוד במשרד האפט בחיפה כרואה חשבון בלי תואר - הוא היה אוטודידקט. בהמשך היה מנכ"ל כור, מנכ"ל בנק הפועלים תקופה קצרה וחבר כנסת מטעם מפלגת העבודה לקדנציה אחת. הוא שימש כמבקר ההסתדרות, כיהן כיו"ר ודירקטור בחברות רבות, והוא עדיין פעיל בגיל 95. כשנכנסתי לעולם העסקי, הייתי הבן של נפתלי. היום הוא טוען שקוראים לו אבא שלי.

ילדות: נולדתי בחיפה, וכשהייתי בן שבע עברנו לתל אביב. עשיתי הרבה ספורט, ניגנתי בגיטרה והייתי בלהקה. בגיל צעיר הבנתי שלא אהיה אמן רגול, אבל היה ברור לי שהמוזיקה תישאר תחביב אוהב. אבא הוביל אותי לראיית חשבון.

לימודים: אחרי שירות כמפקד סוללה בנ"מ התחלתי ללמוד ראיית חשבון באוניברסיטת בר אילן. כשנפתח בבר אילן מסלול ללימודי משפטים לתואר שני לכאלה שלא למדו עריכת דין, נרשמתי, נכנסתי לאמביציה להצליח וסיימתי את התואר בהצטיינות בגיל 50.

אביטל: אשתי, התחתנתי איתה במהלך הלימודים בבר אילן. היא יו"רית אגף הגיל הרך בויצ"ו העולמית, עוסקת בצדקה ובמעשים טובים, וקיבלה את אות יקיר הוד השרון על פועלה בעיר. אנחנו ביחד מגיל 16, יש לנו שלושה ילדים (הגדולה עוסקת בתרפיה באמנות, האמצעית רואת חשבון במשרד והקטן בפרויקט תלפיות בצבא) וארבעה נכדים.

ראיית חשבון: המקצוע הכי יצירתי שאני מכיר. כל יום אני לומד או ממציא דברים חדשים. אנחנו עוסקים בסיטואציות מהחיים, לבנות עסקים, לייצג במשברים, לעסוק בפיננסים - זה מצריך יכולת לחשוב מחוץ לקופסה.

שו החינוך נפתלי בנט בישיבת הממשלה. הרהורים על דוח המבקר בנושא צוק איתן?

אני צריך לחיות עם זה, אין מה לעשות

שו האוצר כחלון על יחסיו עם מנכ"ל החברות הממשלתיות אורי יוגב. בנט יכול לעזור לו עם הדימוי

יחס הישראלים לטרמפ

